

[Kirstine Ladefoged Jensen.]

de omtalte stillinger, ja, man kan næsten sige, at kun de institutioner, der forvalter syge-, ulykkes- og invalideforsikringslovgivningen, har fastansat de pågældende.

Desværre må vi jo se i øjnene, at der kan komme tider igen, hvor det bliver sværere at få arbejde, og det vil sige, at det bliver dobbelt svært netop for den gruppe mennesker.

Men set fra samfundets side må det være i høj grad i dets interesse, at netop disse mennesker hjælpes til at skabe værdier, at producere, i stedet for at leve på forsorg, og det vil kun være at øve simpel retfærdighed. Psykisk ville det naturligvis betyde uhyre meget for dem, at de ansættes på lige fod med andre. Personlig ville jeg være bange for, således som det er sket visse steder i udlandet, at kræve af de private virksomheder, at de skulle ansætte en vis procent invaliderede, mest af hensyn til de invaliderede selv. Jeg ville derimod tro, at det offentlige ville stå sig ved at ansætte en del af disse mennesker i pensionsberettigede stillinger, selvom der var en lidt større pensionsrisiko, og så sætte min lid til, at den gode erfaring fra de offentlige virksomheder ville opmuntre private arbejdsgivere til også at beskæftige denne gruppe mennesker.

Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede socialminister: Kan man vente at nå længere ad frivillighedens vej, end man er nået, og kan man ikke det, er tidspunktet så ikke inde til, at stat og kommune pålægges pligt til at beskæftige en vis procentdel invaliderede personer i lighed med, hvad der er sket i England og Frankrig?

Hvidberg: En eller anden har forleden dag givet udtryk for, at denne finanslovdebat var temmelig kedsommelig, at de sædvanlige vendte tilbage til velkendte emner, og så gik det hele forfra. Jeg skal ikke diskutere berettigelsen af den slags udtalelser, men jeg vil gerne have lov til at melde mig som en af dem, der kommer med et emne, som forsåvidt er velkendt, som jeg under tidligere finanslovdebatter har beskæftiget mig dermed. Jeg må nu sige, at når jeg tager dette emne op igen i år, så skyldes det bestemt ikke mangel på andre emner eller anden kedsommelighed, men så skyldes det ene og alene den omstændighed, at jeg føler mig forpligtet til at gøre den højtærede regering opmærksom på den skuffelse og angstelse, for ikke at bruge endnu stærkere udtryk, som i den senere tid har grebet

adskillige ansvarsbevidste videnskabsmænd i dette land.

Det vil erindres, at efter finanslovdebatten i 1945 blev der truffet beslutning om at nedsætte en blandet kommission, som skulle skaffe os et samlet overblik over den videnskabelige forsknings situation her i landet, på hvilke punkter den var ved at blive distanceret af udlandet, hvor det var mest påtrængende nødvendigt, at staten satte ind for at forbedre og befæste dens position o. s. v. I juli 1946 nedsatte den daværende undervisningsminister kommissionen til behandling af statens forhold til videnskaben, og denne kommission trådte sammen første gang den 5. oktober 1946.

Man kan godt sige, at der i kredse, som herhjemme er optaget af videnskabelig forskning, både i Århus og København, var glæde over denne kommission, og man kan sige, at man stillede ikke ringe forventninger til den, for nu skulle der altså tages fat. Spørgsmålet var for disse mennesker i virkeligheden slet ikke, om man havde råd til at støtte dansk forskning indenfor grundvidenskaberne, men om man havde råd til at lade være, og hvor længe man havde råd til at lade være. I Sverige var der netop i 1945 af den svenske naturvidenskabelige forskningskommission, som var nedsat af undervisningsministeren i 1944, afgivet en vigtig betænkning, og såvidt jeg har forstået, blev dens meget vidtgående forslag praktisk talt allesammen gennemført i det følgende år. Mægtige bestræbelser gjordes i alle vigtige lande for at udvikle den videnskabelige forskning. Dette gælder ikke alene de store lande som England, Rusland og USA, men også, foruden Sverige, lande som Schweiz, hvor der foregår en betydelig udvikling af det videnskabelige apparat, og Norge, hvor de begynder at komme godt i gang. Som en af kommissionens medlemmer, den designerede rektor for Københavns Universitet, udtrykte det:

„Hvis vi ikke efter yderste evne er med i dette kapløb, bliver vi uvægerligt distanceret — med de katastrofale følger, dette nødvendigvis må få for vore erhverv.“

Det var også dette medlem, som fremførte et citat af en amerikansk betænkning, hvori det hedder således — jeg tillader mig at citere —:

„En nation, som er afhængig af andre nationers indsats, hvad angår fremskridt indenfor den videnskabelige grundforskning, hindres i sin industrielle udvikling og vil komme til at indtage en svag stil-